

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 257 — Barcelona, agost-setembre 1964

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, **programa de sobretaula** per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LIBERALITZACIO NO, LLIBERTAT!

Tot el que està succeïnt a Espanya — lluites obreres, vagues, manifestacions populars, i la simpatia que aquestes accions dels treballadors desperten en altres capes de la població— és una bona prova del caràcter que té el període històric en què es troba el nostre país. Els comunistes l'hem definit com el període d'eliminació de les formes feixistes del poder de l'oligarquia financera.

A Espanya tot anuncia que s'acosta un canvi. La pròpia premsa oficial en parla tot sovint en els diversos articles que es refereixen al tema de la "sucesión". L'oligar-

quia financera, única vencedora de la guerra civil, es troba en la etapa que no pot seguir governant amb els mateixos mètodes que ho ha fet durant aquests vint-i-cinc anys, i per això intenta una maniobra transformista que consisteix a fer que el sistema franquista no sembli franquista. Per això els seus representants al govern han emprès el camí d'una "nova" política: la política de **liberalització**.

L'oligarquia financera consideraria reeixida la maniobra el dia que hagués lograt camuflar els orígens del seu poder l'any 1939 i li fos possible fer acceptar el seu

domini sobre Espanya sense necessitar de la presència de Franco. Tot això, naturalment, sense que ningú no toqui els latifundis, sense que es discuteixi el poder dels monopolis que escanyen el país, sense que els treballadors tinguin els mitjans que tot règim democràtic els garanteix per poder lluitar per un millor nivell de vida, per millors condicions d'existència.

Això ve a ser la liberalització i és clar que no té res a veure amb la democràcia per la que lluiten els pobles d'Espanya.

El Partit Comunista d'Espanya ha exposat en la seva Declaració del mes de juny les sis condicions que cal que siguin una realitat per a poder parlar, de veritat, de l'eliminació de les formes feixistes de poder i del restabliment de les llibertats polítiques:

1. Amnistia total per als presos i exiliats polítics.
2. Reconeixement del dret de vaga.
3. Llibertat sindical.
4. Llibertats de premsa, de paraula i d'associació.
5. Llibertat de consciència.
6. Reconeixement del sufragi universal com a font del poder legítim.

En la discussió que avui té lloc a tot Espanya respecte al pervindre del país i que es reflecteix en totes les especulacions de la premsa sobre la "sucesión", la manca de llibertat d'expressió per part dels demòcrates, la presència de la censura i la presió interessada dels partidaris de la liberalització, contribueixen a difondre no poques idees confuses sobre el sentit del moment històric que vivim. Per això el P.C.E. ha declarat a tot el país: "Adhuc si Franco és eliminat del poder, mentre aquestes sis condicions no siguin una realitat, no serà possible parlar de la liquidació de les formes feixistes i de l'establiment de les llibertats polítiques a Espanya."

Des del punt de vista de Catalunya, la qüestió és clara: mentre no s'hagin restablert les llibertats polítiques a Espanya, mentre no hi hagi democràcia, el poble català no podrà realitzar les seves aspiracions i el seu caràcter nacional seguirà veient-se negat dintre d'un Estat rabiosament centralista.

El discurs pronunciat per Fraga Iribarne a Barcelona amb motiu del Dia del Llibre és un bon exemple del que la liberalització ofereix a Catalunya. "La unidad de la patria no se ve amenazada por el cultivo del idioma vernáculo..." va dir Fraga, i —més endavant— per a que ningú no pogués

(Continúa a la pàg 2)

Resolució del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya aprova íntegrament la declaració que ha fet pública el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya amb data del darrer mes de juny.

Amb el Partit Comunista d'Espanya entenen que s'ha iniciat el procés de liquidació de les formes feixistes del poder de l'oligarquia, procés que només es podrà considerar complet quan s'hagi aconseguit l'amnistia per als presos i exiliats polítics i hagin estat restablertes les llibertats democràtiques sense cap restricció.

La liquidació de la dictadura franquista representarà, a més d'un fort cop a la potència del capital monopolista, l'apertura d'una etapa revolucionària, en el curs de la qual la classe obrera i els pobles d'Espanya realitzaran les transformacions corresponents a la revolució democràtica i avançaran decididament cap a la revolució socialista.

L'esgotament de la dictadura franquista i les perspectives de canvis polítics que ja es preveuen tenen com a causa principal les accions de masses dels treballadors, les protestes d'estudiants i d'intel·lectuals, la resistència dels camperols, la lluita nacional democràtica dels pobles de Catalunya, Euscadi i Galícia. El reforçament de l'organització, la unitat i el combat de la classe obrera i de les masses antifranquistes, la preparació de la vaga general política i de la vaga nacional constitueixen l'únic camí segur per a conquerir la democràcia.

La lluita per la pau i el desarmament, per la coexistència pacífica, és una qüestió vital per al moviment comunista internacional i per a tots els pobles de la terra. Rebutgem les posicions polítiques ultraesquerristes i aventureres que defensen els dirigents del Partit Comunista de Xina i protestem per la campanya que porten a terme per denigrar els dirigents del Partit Comunista de la Unió Soviètica i altres partits germans i per a provocar l'escisió dintre de cada partit comunista. Amb la fi de reforçar la cohesió del moviment comunista, d'afirmar l'internacionalisme proletari, creiem que ha de realitzar-se el més aviat possible una nova Conferència de partits comunistes i obrers.

Condemnem les maniobres dels qui, estimulats i amb el suport dels dirigents xinesos, constitueixen grupúsculs pretesament comunistes amb la vana intenció de portar l'escisió en els rengles del Partit Comunista d'Espanya i del P.S.U. de Catalunya. Al mateix temps ens oposem enèrgicament a tot intent d'introduir a les nostres files les concepcions neocapitalistes i revisionistes, a tot intent de transformar el caràcter del nostre Partit per a convertir-lo en un partit reformista.

Cridem totes les organitzacions i militants del P.S.U. a discutir la Declaració de juny del P.C. d'Espanya, a difondre-la entre els treballadors i demòcrates de Catalunya i a treballar tenaçment per aplicar a cada lloc, de manera creadora, les seves orientacions i directives.

EL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

Agost del 1964.

(Vé de la pag 1)

pensar que aixó significava llibertat per a la llengua catalana, va explicar que el castellà segueix gaudint d'un privilegi oficial mentre que el català només és tolerat per al seu ús en literatura i que li seguirà essent prohibit l'accés a la premsa diària, a la ràdio, al cine, a la televisió — és a dir: el català no serveix per als mitjans moderns d'informació. En altres paraules: Fraga ens ofereix graciosament retirar allò de "hable usted en cristiano" i acceptar oficialment tot el que ja els catalans hem aconseguit imposar malgrat les trabes i la persecució a que el règim sotmet la nostra cultura.

Heus aquí el que Catalunya pot esperar de la liberalització.

En realitat la política de liberalització l'oligarquia financera la consciència que hem entrat en l'etapa de liquidació de les formes feixistes de poder. Però els treballadors i tots els demòcrates, que també en són conscients d'aixó i que —a més— són conscients que s'ha arribat a aquest període gràcies a les lluites i accions anti-franquistes que cada cop han anat mobilitzant masses més àmplies, criden ben alt que ara que els franquistes reculen davant les forces del poble no en tenim prou amb els canvis de façana que no modifiquin res en realitat. Els treballadors i tots els demòcrates exigim llibertats democràtiques, exigim senzillament llibertat!

¿Es que el poble català es pot conformar amb el que ofereix Fraga? Fraga ens

vol **regalar** el que ja hem conquistat amb vint-i-cinc anys de lluita, i a canvi d'això —què n'és de generosa la política de liberalització!— ens exigeix que ens considerem contents i no demanem res més. No! El poble català exigeix el reconeixement del caràcter multinacional de l'Estat espanyol, el poble català exigeix el reconeixement del dret d'autodeterminació, i tots els catalans sabem prou bé que aixó només serà possible si —units a tots els pobles d'Espanya— conquerim un règim democràtic per a tots.

Vint-i-cinc anys d'experiència ens han ensenyat també que un règim democràtic no ens el regalarà l'Estat de l'oligarquia financera. Sabem que és la lluita de les masses la que ha arraconat l'oligarquia en la situació que ara es troba i per aixó sabem que caldrà impulsar encara més la lluita per arrencar-li l'Estat de les mans i donar-li un contingut nou.

Cal intensificar la lluita de masses per a que l'etapa de liquidació de les formes feixistes de poder tingui la sortida que els pobles d'Espanya necessiten: un Estat democràtic basat en la voluntat popular. I els comunistes —conscients de la nostra responsabilitat— assenyalen el camí per tal d'aconseguir-ho: **la intensificació de les accions de lluita dels obrers, dels camperols, dels intel·lectuals i estudiants, de les capes antimonopolistes i dels moviments nacionals català, basc i galleg és l'única via certa i segura cap a la democratització del país.**

NOTICIARI DE LLUITES

A la fàbrica **Illa**, de Barcelona, el passat mes de juliol, tres seccions del torn del matí han fet mitja hora de parada de treball com a protesta contra el projecte de conveni col·lectiu que els volen imposar.

★

Del 6 al 11 de juliol, els treballadors dels tallers de **Gafas Cotet** (Hospitalet, Barcelona) han fet una parada de treball de dues hores per protestar dels baixos salaris que reben. Com que amenaçaven amb anar a la vaga, si no eren resoltes les seves reivindicacions, l'empresa va decidir d'acceptar la discussió del problema amb els treballadors.

★

A la fàbrica **Bosuga**, de Montcada, el 16 de juliol, els obrers es van enterar que l'empresa pretenia donar la paga extra del dia 18 segons el salari base i no —com els anys anteriors— segons els rendiments del conjunt de l'any. Els obrers van avisar que si l'endemà, a les 10 del matí, l'empresa no donava seguretats de pagar en la forma acostumada, pararien les màquines. Efectivament, a les 10 del matí del dia 17 es parà totalment el treball fins a les 3 de la tarda.

★

A la fàbrica **Bianchini Ingeniero SA**, de Barcelona, els obrers de la secció de maquinària han obtingut un augment que porta el seu setmanal a 1.060 ptes. La secció de rematadors i d'altres es proposen seguir el seu exemple.

★

A **Industries Castelló SA**, de Barcelona, l'empresa ha volgut frenar la lluita contra el cronometratge, despedint un obrer que s'havia negat a treballar a prima. El dia 10 de juliol, tots els companys de la seva secció van parar el treball durant 20 minuts, mentre els enllaços discutien amb la direcció. L'obrer despedit ha estat readmès.

★

El dia 9 de juny van anar a la vaga els joves treballadors de la fàbrica de vidre **Massip**, la majoria dels quals són nois de 14 a 18 anys. Malgrat l'amenaça de l'empresa de tancar la fàbrica, es mantingueren fermes en la defensa de les seves reivindicacions.

AJUT AL PARTIT

	Ptes.
8 obrers de P.L. (dues entregues)	400
5 obrers per Julià Grimau	250
I.E.	20
M.G. (dues entregues)	50
B-12	355
T	550
T.	550
L.	75
X-4	950
T.	1.500
G-8	500
Grup Reconciliació	920
Ptcio. A-Jo	20
ANº	200
Matilde de V.	25
G-8	790
Ginés (2 entregues)	550
S. Andrés (2 entregues)	225
Paleta de P.	450
G.G.	80
M. N.	100
Templado	450
J G.	440
CM	150
S 4 Col. 1	460
1 ay	50
1 M	10
X 4 de B.	1.220
Sallent	1.700
Mollet	2.025
Los Barbudos	1.200
Lleida	2.775
Baix Ebre	2.900
Tarragona	2.540
Terrassa	3.160
Lleida, Butseny	500
Barcelona, Argent	1.000
Com. 22	330
Com. 30 Sud	6.520
Com 30 Nord	4.080
Com 20	12.489

Com 15	10.725
Sabadell	14.000
Palafrugell	1.275
Gerona	1.605
Grup R. 39	1.850
Manresa	580
Un paleta manxego	100
Com. 25	2.870
Com. 30 Sud	5.724
Com. 15	24.933
Com. 30 Nord	15.125
J.M.	10.000
Com. 40	615
Com. Executiu	700

AJUT ALS MINERS EN VAGA

Grup Llibertat	270
Grup Bs. o. Nº 2	500
S.A. 2	300
X	50
J.O.	50
Mgl	50
J.	100
R.	75
M.	100
P.	19
E.	30
S.	30
J.	25
R.	50
B.	25
M.	25
C.	75
Un militar	50
O.	25
Villanueva	25
F.	25
Varis amics	230
R.	50
J.	25
B.	25

F.	25
Sabadell	13.000
Grup Grimau-zona 8 bis	1.500
Grup P.P.V.-zona 8 bis	600
Com. 30 Sud	8.223
Com. 40	1.555
Com. 30 Nord	12.000
Un simpatitzant F.C.	100
Los Barbudos	500
Lleida	1.000
Baix Ebre	2.960
Tarragona	2.235
Terrassa	2.655
Com. 30 Sud	4.724
Com. 30 Nord	7.540

"LIBERALITZACIO" I REPRESSIO

La dissolució del Tribunal Militar Especial del Coronel Eymar, a conseqüència de la promulgació de la Llei del 5 de desembre del 1963, ha estat i és considerada — amb tota la raó — com un gran triomf de la campanya que dins i fora d'Espanya es ve lliurant contra la repressió franquista i per la concessió d'una amnistia total per als presos i exiliats polítics espanyols. La pressió exercida per aquesta campanya i les exigències de la política de "liberalització" iniciada pel govern a rel de les grans vagues del 1962, han llençat al quarto dels mals endreços el nefast Coronel Eymar, botxí sanguinari de milions d'espanyols i lacai incondicional del General Franco.

L'abast d'aquesta mesura quedà tanmateix considerablement limitat en ser creat, en substitució del Tribunal dissolt, un anomenat Tribunal d'Ordre Públic que — com passa amb gran part de les disposicions de la política de "liberalització" — tenia com a finalitat no canviar, sinó donar la impressió que es canviava la situació existent.

El nou Tribunal, format per magistrats, venia a donar satisfacció a la demanda nacional i internacional que els presos polítics espanyols poguessin comptar des del moment de la seva detenció amb l'auxili d'advocats civils, la qual cosa en l'Espanya franquista no és una conquesta despreciable. Però igual que el seu antecessor, el nou era un Tribunal Especial nascut per tal de castigar severament tot intent d'acció contra el règim.

Els antifranquistes que fins ara han passat pel Tribunal d'Ordre Públic s'han vist atribuir condemnes que difereixen poc o res de les que els hi haurien estat aplicades pel ja dissolt Tribunal del carrer del Reloj, de Madrid. Nou antifranquistes de Saragossa, jutjats el 6 de juny, acusats d'editar fulls en defensa dels interessos dels treballadors, s'han vist imposades penes que van de 4 a 10 anys de presó. A l'obrer de Barcelona Fructuós Garcès, acusat d'enviar cròniques a Ràdio Espanya Independent, l'han condemnat a 4 anys de presó. Un grup de camperols andalusos i tres sindicalistes catalans, jutjats respectivament els dies 3 i 4 d'agost, han estat condemnats a penes que arriben fins als 6 anys i mig de presó. Per a Norbert Orbitg, Ferrer i els seus companys — processats per editar octavilles cridant al boicot als transports realitzat a Sabadell el 2 de maig — i per a Pere León Martínez i els altres antifranquistes detinguts a Barcelona a rel de la manifestació del 26 de maig al carrer de Pelayo, el Fiscal del Tribunal d'Ordre Públic sol·licita condemnes fins de 12 anys de presó. No es coneix encara la petició fiscal per al poeta Carlos Alvarez — que porta ja més d'un any empresonat —, ni per als 19 estudiants detinguts a Barcelona a primers de juny, el procés dels quals també es prepara activament. Per a José Sandoval, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, es demanen 33 anys de presó, i per als seus companys de procés condemnes que oscil·len entre 8 i 23 anys de presó.

El full de serveis i els propòsits del nou Tribunal d'Ordre Públic fan urgent que dins i fora d'Espanya sigui denunciada enèrgicament la seva tasca indigna.

El nou Tribunal, fill d'una tàctica hipòcrita, que pretèn fer menys repulsiu el règim feixista espanyol, tem particularment la pressió de l'opinió pública. Així ho ha demostrat en jutjar a Dionisio Ridruejo, al qual va imposar una condemna simbòlica de 6 mesos de presó, i en concedir recentment la llibertat provisional als 19 estudiants de Barcelona. En abdos cassos, la relativa indulgència del Tribunal d'Ordre Públic s'explica per la quantitat i la qualitat de les veus que a Espanya i a l'estranger van reclamar la llibertat dels detinguts.

L'opinió pública espanyola i internacional també ha de manifestar el seu suport a la lluita que estan lliurant els presos polítics del Penal de Burgos contra les múltiples arbitrarietats de que són objecte. Gairebé tots els presos polítics espanyols han estat jutjats pel Tribunal Militar i les lleis especials derogats el darrer desembre, la qual cosa hauria de significar l'anul·lació de les sentències. A més, en els Consells de Guerra, celebrats sense cap garantia per als processats, s'han comès nombroses il·legalitats. Com és sabut, en molts d'aquests processos va actuar de Ponent el Comandant Fernández Martín, del qual s'ha descobert recentment que es feia passar com advocat sense ser-ho. Per tant, tenen raó de sobres els presos de Burgos per a exigir com ho venen fent l'anul·lació i la revisió de les seves causes.

La forma com es ve aplicant al Penal de Burgos els beneficis dels indults és igualment il·legal, la qual cosa té com a conseqüència que segueixin a la presó nombrosos presos que haurien d'estar en

llibertat condicional.

Als presos polítics de la província de Barcelona que surten en llibertat condicional s'els obliga a fixar la seva residència a un mínim de 90 kms. de la capital catalana. Aquesta pràctica discriminatòria, residu de les mesures adoptades pel règim en la dècada del quaranta, a l'època de les accions guerrilleres, no té cap explicació que encara segueixi en vigor.

Una altra justa reivindicació dels presos polítics del Penal de Burgos és que els sigui concedit l'estatut de pres polític, existent a Espanya amb anterioritat a la instauració de la dictadura del general Franco. La petició formal d'aquesta reivindicació, presentada per conducte regular, la recolzen escrivint **près polític** sota el seu nom com a remitent de les cartes que adrecen a les seves famílies, a la qual cosa el Director del Penal respon no donant curs a la correspondència. En protesta contra aquesta mesura, els presos polítics de Burgos realitzen una "vaga del silenci", consistent a restar callats als locutors durant la comunicació amb els seus familiars. Per tant, en l'actualitat es troben completament aïllats de l'exterior, car tots segueixen la pràctica d'escriure **près polític** com a remitent de les cartes i de restar en silenci durant les comunicacions.

Els presos polítics del Penal de Burgos que, gràcies a la seva unitat i a la seva fermesa, aconseguiren recentment que deixés de ser obligatòria per a ells l'assistència a la missa, mereixen guanyar també la batalla que ara tenen plantejada. Adju-

(Continúa a la pàg. 4)

EN LA MORT DE MAURICE THOREZ I PALMIRO TOGLIATTI

Aquest estiu, a poques setmanes de distància, han mort dos grans dirigents comunistes que havien dedicat les energies de tota la seva vida a la causa de la classe obrera, del socialisme i de la pau. El dia 11 de juliol, Maurice Thorez, Secretari General del Partit Comunista Francès, i el 21 d'agost Palmiro Togliatti, Secretari General del Partit Comunista Italià.

Tots dos pertanyien a la generació de militants obrers que, a través de la tràgica experiència de la primer guerra mundial i de la traïció de la socialdemocràcia, havien arribat a la ferma convicció que era necessari crear una nova organització d'avantguarda del proletariat, una organització comunista. L'ensenyament de Lenin i la gran victòria de la Revolució d'Octubre van ser per a ells moments decisius per a la seva orientació revolucionària a la qual han estat fidels, a través de tota classe de dures proves i de grans lluites, fins al moment de la seva mort.

Els comunistes espanyols, que hem estat

representats respectivament per les nostres camarades Angela Grimau i Dolores Ibàrruri als enterraments dels dos grans desapareguts, no podem oblidar l'ajut que abdos no han cessat mai d'aportar a la causa del poble espanyol. Maurice Thorez va donar suport enèrgicament a la causa de la República Espanyola i ha contribuït a sostenir amb totes les seves forces la lluita antifranquista. Palmiro Togliatti, en l'època que el seu Partit estava condemnat a la clandestinitat i perseguit pel feixisme, va venir a Espanya per lluitar en la nostra guerra civil, on fou un combatent més al costat del poble espanyol, i des d'aleshores mai ha mancat la seva solidaritat activa amb la causa de la democràcia a Espanya.

Aquestes dues pèrdues terribles per als pobles i per als comunistes de França i d'Itàlia, són també motiu de profund dolor per a nosaltres els comunistes catalans i els de tot Espanya. Amb Maurice Thorez i Palmiro Togliatti hem perdut dos grans combatents, dos camarades, mestres i amics.

EN TORNAR AL TREBALL RECOMENCEM LA LLUITA AMB MES FORÇA

En tornar al treball després de les migres vacances d'estiu, els obrers de Catalunya es troben amb un empitjorament de la seva situació econòmica motivada per l'alça dels articles de primera necessitat, dels transports urbans, dels lloguers i dels impostos. S'els planteja no sols compensar la pèrdua que ha experimentat el salari real, sinó millorar les seves condicions de vida i atacar directament en la mateixa rel les causes originàries de l'actual estat de coses. Per a això cal treure els ensenyaments que es desprenen de les importants accions que recentment han tingut lloc.

Les lluites dels darrers mesos han constituït un impressionant exemple d'unitat, d'elevació del nivell de consciència política, d'indestructible esperit de lluita i d'organització dels treballadors. Les accions espontànies han estat succeïdes per les lluites previament preparades. Cada cop pren un caràcter més obert la lluita per l'eliminació de la dictadura i la conquesta de les llibertats democràtiques, juntament amb l'obtenció de millors condicions de vida. Les manifestacions massives de carrer, que es prodiguen amb major freqüència i en les quals els obrers criden les seves reivindicacions polítiques i econòmiques, constitueixen un elevat exponent d'aquest ascens del nivell polític de les masses.

Ara bé, l'experiència demostra que per tal de desfermar una acció, qualsevol que sigui la seva naturalesa, es precis prestar cada cop una major atenció a la seva preparació i organització. Per això augmenta la importància i el paper que han de jugar les comissions obreres, car en elles es materialitza la unitat de la classe obrera i, en conseqüència, elles són les que han d'assumir la preparació, direcció i encapçalar de forma viva les lluites dels treballadors. I es pot afirmar que, malgrat els sensibles progressos aconseguits a Catalunya en aquest terreny, no ens podem sentir satisfets i que, per tant, hem de redoblar els esforços per tal que una densa xarxa de comissions obreres cobreixi tot el nostre territori.

Per a que les comissions obreres puguin complir eficaçment la seva missió i adquireixin un veritable poder, és indispensable que els seus components siguin autèntics representants de la voluntat de tots els treballadors, que gaudeixin de la seva confiança, que plantegin obertament en les assemblees de les empreses totes les qüestions importants, que es discuteixi i després es combateixi de forma decidida, a cara descoberta, per la consecució dels acords adoptats. Les modalitats d'actuació de les comissions han de ser molt flexibles i fluides, d'acord amb les condicions concretes de cada lloc de treball, però en

progrés constant, sense perdre el contacte amb les masses. El seu prestigi i autoritat, el seu poder, depenen de la seva capacitat d'organització de la lluita, sense menystenir la defensa dels interessos més modestos dels treballadors. Es precis establir objectius comuns generals, sentits pels treballadors, i una amplia agitació al seu entorn. Però això no és prou. Les comissions han d'exercir pressió, concentrant els obrers en les oficines dels patrons, organismes sindicals i centres oficials, i han de recórrer al treball lent, a les parades de treball i — quan existeixin condicions — a la vaga.

Però cal estar previnguts, car els patrons utilitzen la tàctica d'allargar indefinidament i infructuosament les converses per tal de cansar els treballadors. I és precisament en aquests moments, quan els obrers s'adonen de la maniobra, quan l'ambient ha madurat, que el començament d'una acció depèn dels homes d'avantguarda. Els comunistes senten l'orgull d'ocupar sempre el primer lloc de la lluita en els instants decisius.

D'altra banda, les comissions obreres han de tenir sempre informats els treballadors de la marxa de la lluita, sol·licitar la seva opinió, car així es va establint paulatinament una unitat compacta entre la comissió i els obrers. Com fruit d'aquesta tasca pacient, abnegada i tenaç, les comissions adquireixen una gran autoritat entre els treballadors. I quan això ha estat aconseguit, les propostes concretes de lluita que les comissions presenten als treballadors són acollides amb confiança i es combat per assolir-les.

Això explica que les comissions obreres hagin pogut preparar, entre d'altres moviments de gran abast, les vagues d'Astúries, i també que hagin pogut organitzar la concentració de Madrid amb motiu del Congrés Sindical, la grandiosa manifestació del Primer de Maig a Bilbao i la de San Sebastián, actes eminentment polítics, sense que abans haguessin estat desfermats moviments vaguístics espectaculars. I sota la influència d'aquestes accions que van aixecar de forma notòria l'esperit de lluita dels treballadors infont-los-hi confiança en les seves forces i forjant més sòlidament la seva unitat, 22.000 obrers de Guipúscoa han sostingut durant cinc setmanes una potent vaga per augment de salari, per la llibertat sindical i pel dret de vaga.

La grandiosa manifestació de Bilbao va poder aconseguir un èxit tan gran perquè uns dies abans de celebrar-la, les comissions obreres, que gaudeixen indiscutiblement de la confiança dels obrers, van plantejar en les assemblees de fàbrica la necessitat de manifestar-se per tal d'exigir

la immediata llibertat de la comissió obrera provincial que havia estat empresonada, la reintegració dels repressaliats als llocs de treball, expressar la solidaritat amb els miners asturians i reivindicar les llibertats democràtiques, entre les quals la llibertat sindical i el dret de vaga. Els obrers van decidir participar a la manifestació. I convé assenyalar —la qual cosa no per sabuda és menys important— que els obrers en trobar-se en massa se senten mútuament solidaris, desapareixen les vacil·lacions, i prenen consciència de la seva força basada en la unitat.

A aquest respecte és molt alligonadora la lluita desfermada el propassat mes de juliol pels obrers madrilenys de la metal·lúrgia. Cent vint jurats d'empresa, representant les 30 empreses més importants del ram, com a portantveus de més de 100.000 treballadors, es van reunir a la Delegació Provincial dels Sindicats per exigir el compliment de l'acord que estipula un augment del 20 % dels salaris, i per una sèrie d'altres reivindicacions. Els jurats no han vacil·lat a posar les seves firmes al peu d'una carta adreçada al director del diari "Pueblo", i en l'acta-resolució on són desemmarcades les tèrboles maniobres del govern i dels sindicats verticals. Aquests documents han estat tramesos al seu destí, però a les empreses madrilenyes circulen profusament còpies dels mateixos, la qual cosa reforça el nexa entre els obrers i els jurats que no vacil·len a donar la cara en defensa dels interessos dels treballadors.

Aquests exemples mostren entre molts d'altres quin és el camí que hem de seguir de forma perseverant, sense impaciències si volem que el desenvolupament de les lluites a les empreses adquireixi un grau encara més elevat, si desitgem que la coordinació, la unitat i l'acció organitzativa conscient de les comissions obreres adquireixi la maduresa suficient per tal de portar les masses treballadores a la vaga general política i desemboqui en manifestacions de carrer per l'eliminació de la dictadura, el restabliment de les llibertats democràtiques i el millorament de les condicions de vida.

(Vé de la pàg. 3)

dar-los a guanyar-la és un deure dels comunistes, de tots els antifranquistes, de tots els amics del nostre poble. La conquesta de cada una de les reivindicacions per les que lluiten els presos obrers a l'esquerra en la política de "liberalització" franquista i serà un pas cap a la llibertat autèntica, que exigeix com a condicions prèvies la concessió d'una amnistia general i l'establiment de les llibertats democràtiques.